

האמנים מספרים על היצירות:

אורנה שפירא

בתערוכה אני מציגה סימנים שונים שהשאירו שקיות התה אצלי במטבח, כל שקית תה שהשאירה סימן היא ניצולה שרירותית. היא האחת למיליון שקיות תה שהצליחה להשאיר סימן - להדפיס את עצמה על שיש כאנדרטה.

ניצולת שואה אמרה ברדיו: "כל ניצול שהקים משפחה ניצח את הנאצים". ואני מציגה תה שהשאיר סימן כניצחון על השיטה.

עוד בתערוכה שקיות תה מטופלות באהבה, במעשה זה אני מנסה לערער על הדרך הקלה לזכור שואה - במקום דרך המוות אני מציגה שואה דרך ניצולים, כי אותי תמיד עניין התייעוד של קול המתים.

הפשטה של הסחורה עד כדי הסתרה מוחלטת של תהליך הייצור הם שמאפשרים את שרירות הלב בשימוש בתיונים. תהליך ההמרה מסמלים אמתיים הקשורים לטבע כמו אדם/יהודי, כמו צמח/תה אל משהו אחר שנראה/ארוז אחרת מאפשר הפעלת כללים וכלים אחרים.

בהחלטה מושכלת בקשו מקימי הארץ שלא לזכור את הנספים ואני מוצאת את עצמי בדור שלישי מחפשת דרכים לזכור.

אסתי ירון

DORA JUST WANTED TO LIVE / דורה רק רצתה לחיות

עבודת קולאז' בת שלושה חלקים בה אני מתעדת ומנציחה זיכרון לדורה – אחות אמי שנספתה בשואה כשנרצחה בידי גרמני בהיותה בת 12.

ארנה ל. ברוק

ארנה ל. ברוק מציגה עבודות מהסדרה "רישומי האבקה". עבודות אלה עשויות בכמעין מעשה טלאים. הדימויים בהן עולים מעל פני השטח וכאילו צפים על פניהם. יש בהם אספקט פיסולי תלת מימדי. העבודות נעשו בתהליך של הדבקת רצועות מסקינגטייפ שאותן הצמידה האמנית לעמודי מגזינים, ספרים וחוברות. כך היא בקשה לאסוף את הפירורים שאותם היא דימתה לפירורי מציאות במטרה לקבע אותם בזיכרון. פעולה הנובעת ומשקפת אולי תגובה לשואה ומהווה מעין רפרנציה והד עבודה לטראומה זו.

אתי מור

אתי מור היא בת הדור השני לשואה. שני הוריה עברו ממחנה עבודה אחד למחנה עבודה אחר ושרדו את השואה (שם איבדו את רוב משפחתם). אתי חיה בצל הידיעה על מגיל צעיר. היא מספרת על ילדות עם אחות בבית אוהב אבל מאד שקט. אסור היה לדבר על השואה עם ההורים. הוריה רצו לחסוך מהבנות את הידיעה. רק בבגרותה החלו ההורים לשתף במה שקרה להם שם, בשואה.

דור קונפינו

האמנית דור קונפינו מסיבה את תשומת לבנו אל נושא הילדים והילדות בשואה. באופן אישי דור נאבקה משך שנים כדי להתגבר על קושי להרות ולהביא ילדים לעולם. מכאן החיבור שלה לנושא זה. השואה גזלה את ילדותם של כמיליון וחצי ילדים יהודים. לעיתים הם התבגרו טרם זמנם וקבלו לא אחת אחריות כבדת משקל על כתפיהם הקטנות. דור מתייחסת גם לנושא האמהות

בשואה, עת נאלצו אמהות להפרד בעל כורחן מילדיהן הרכים או שמא לחנוק אותם כדי שלא לסכן את שאר האנשים שהתחבאו אתן. קונפינו מציגה אספקטים מוכרים אלו ונותנת להם את האינטרפרטציה האישית שלה. האמנית לוקחת את הצופה לחוויה מסעירה של מסע תוך אישי עמוק בו הרוח והחומר נפגשים.

דרור היבש

העבודות המוצגות בתערוכה זו עוסקות במעבר האדם מנראה לשקוף והפרדתו. הטכניקה שבה בחר דרור להשתמש הינה ציאנוטיפ, שחומר הבסיס שלה הוא ציאניד. הציאניד עובר ריאקציה על ידי קרינת UV ויוצר אובייקט בעל גוון כחול, המסמל באיקונוגרפיה של האמן חיים. בשואה השתמשו בציאניד לגרימת מוות, לא ליצירת חיים.

בס"ד

חנה גל-און

חנה גל-און היא אמנית העובדת בטכניקות מעורבות. היא מציגה בתערוכה זו טרמפולינה עם טוטפות, ציצית ופסוקים. אלה מייצגים אצל חנה סוג של עליה ונחיתה. העבודה שמן על בד מייצגת את עובדות השואה ומחברת את הפרטי עם הכללי ועם הנורא מכל. חנה היא דור שני לשואה שבביתה הנציחו את הניצחון על הנורא. עבודה נוספת שהיא מציגה היא "הטלאי הצהוב..."

כרמית כץ

התחלתי לצייר מאוחר מאוד בחיי. פתאום, נולד בי דחף בלתי מוסבר לארגן בצבעים ובצורות קולות ורעשים פנימיים שלא היו מילים. זה היה דחף כה חזק שגרם לי לצאת ולקנות חומרי ציור ולהסתגר בחדר שיעדתי למטרה זו. בתוך העשייה החלו הצורות והצבעים לשוחח ביניהם ואני לעיתים מביטה מבחוץ לעיתים מעורבת בנעשה פנימה. כך, למרות הצבעוניות העזה המאפיינת את ציורי קיים הדהוד קבוע עם חותם השואה המופיע בציורים. לא הייתי שם פיזית. נולדתי בארץ. חלק ממשפחתי נספה, אך בחוויה שלי כאשה ישראלית, יהודיה, הייתי שם.

ענת רגב גייסי

אני מצוירת נוף אורבאני וצומח שבסביבת ביתי. בכל פעם שאני עוברת באופן ממשי או בדמיון ליד בית ילדותי מתווספים לציורים שלי עוד רבדים ועוד צבעים. אני יוצרת סביבה מצוירת שאינה ברורה ואינה קונקרטי. הילדות המופיעות בציורים מוצגות בתמימותן, ברוך השברירי של הילדות – כמו ברגע שלפני אסון. הציורים מלווים בתחושת פוסט טראומה ואני משאירה את השאלה – מהי הטראומה – בלתי פתורה.

ציפי בראבי

"לכל איש יש שם" אומרות מילות השיר של זלדה. אצל הציירת ציפורה בראבי לכל איש יש פנים, דמות, ייצוג ונוכחות. הדמויות שלה הן לא אחת עצובות. לעיתים מתווסף אטריביוט זה או אחר המסגיר את נושא השואה: כאן הטלאי הצהוב, שם דמויות גלותיות עוטות כובע בארט או מטפחת. הציורים אמנם צבעוניים בחלקם אך המהות שלהם מונוכרומטית.

שושי רימר

כבת דור שני לניצולי שואה בחרה שושי לצור זכרון עד לבני משפחתה שהוכחדו בשואה באמצעות פיסות טלאים, זאת תוך שמירת זיק של תקווה לעתיד טוב יותר. שכן, בזכות אלה ששרדו נשמרה הגחלת וקמו דורות חדשים הממשיכים את השושלת.